

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯƠI BẢY

LẤY ÂN BÁO OÁN

Đi phía trước, thỉnh thoảng Bình cô nương quay đầu lại mỉm cười với Hồ Thiết Hoa.

Tự nhiên y đắc ý phi thường, mà cũng khoan khoái vô cùng. Đắc ý vì rất có thể tìm ra tung tích bọn Tô Dung Dung, và khoan khoái vì Bình cô nương có vẻ tình tứ với y.

Nghĩ đến cái cảnh Tiểu Phi mừng rỡ khi gặp lại bọn Tô Dung Dung, y nghe lòng phơi phới.

Chàng phí trọn mấy tháng trời, không tìm ra họ, bỗng dưng y lại tìm được, y có thể hãnh diện với bạn được lắm chứ ?

Hơn nữa, tìm được Tô Dung Dung, Tống Diêm Nhi, Lý Hồng Tụ, có cả Hắc Trân Châu rồi, y sẽ dẫn bốn người, hiệp lực với Tiểu Phi thì có lo gì không san bằng Ung Thúy sơn trang này như bãi hoang ?

Y thầm nghĩ:

-Lão Xú Trùn phục ta vô tưởng !

Niềm khoan khoái làm cho Hồ Thiết Hoa nhẹ bước thoăn thoắt tiến sát bên sau Bình cô nương.

Y lại nghĩ:

-Đến lúc đó, giả như ta thích cái vị cô nương tên Bình hay họ Bình này, ta chỉ cần vuốt tay qua má nàng là nàng nhào vào lòng ta ngay !

Miên mang với những ý niệm đó, y không lưu ý đến đường lối quanh co do Bình cô nương hướng dẫn.

Bỗng Bình cô nương hỏi:

-Đã đến nơi rồi, người còn muốn đi tới nữa sao ?

Hồ Thiết Hoa chợt tỉnh cơn mơ, cười nhẹ:

-Ở đây à ?

Bình cô nương mỉm cười:

-Không ở đây thì ở đâu ? Trong nhà đó ?

Rèm châu buông xuống, bên trong vắng lặng đến lạnh lùng. Chốc chốc, một làn hương thoảng ra, chẳng rõ hương của loài hoa gì, hay mùi hương của người.

Có điều, hương thanh và dịu quá !

Bình cô nương lại cười hắc hắc:

-Sao người sống sờ ? Hãy trao chiếc mâm cho ta !

Một tay tiếp nhận chiếc mâm, tay kia vỗ nhẹ lên đầu vai Hồ Thiết Hoa, thấp giọng bảo:

-Đêm nay, người nhớ đến tui ta nhé ? Nhớ nhé !

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ, song lại luyến tiếc, bởi y nghĩ là dù sao thì y cũng không thể đáp ứng thịnh tình của nàng thiếu nữ đa tình này.

Y toan nói mấy tiếng, để rồi sau đó sẽ động thủ, ngờ đâu ...

Ngờ đâu, Bình cô nương lại động thủ trước.

Bàn tay còn đặt nơi đầu vai của Hồ Thiết Hoa, nhanh như chớp nàng hạ bàn tay đó xuống, điểm nhanh vào bốn huyệt nơi cánh tay tả của y.

Tay tả bị điểm huyệt, tay hữu còn nâng chiếc mâm, Hồ Thiết Hoa chưa kịp làm gì, Bình cô nương chụp tay vào cổ tay cầm mâm của y tay kia tiếp chiếc mâm ngay.

Xong, nàng buông cổ tay Hồ Thiết Hoa, rồi thuận thế, nàng đánh ra một chuồng.

Hồ Thiết Hoa ngã nhào.

Nàng nhìn y, điểm một nụ cười:

-Tiểu tử đa tình ơi, người đối với ta rất tốt, song ta phải phụ lòng người, bắt buộc phải vậy, người đừng hận ta nhé !

nàng gọi to:

-Có ai đó chăng ? Đến đây gấp !

Từ trong nhà, mấy đồng tử vận áo xanh, tóc búi dài phủ bờ vai, như tóc gái chạy ra.

Bình cô nương bảo:

-Mang gã đi, lấy da trâu cột hẳn, rồi chạy báo phu nhân thiếu trang chủ hay, cái người mà phu nhân bảo ta lưu ý đó, ta đã bắt được rồi.

Thanh y đồng tử cúi đầu:

-Vâng !

Bình cô nương lại tiếp:

-Còn việc này nữa ! Bảo Trương quản gia tìm gã trưởng toán chặn ngựa, đánh hẳn năm mươi oóc, rồi dẫn hẳn qua Huỳnh quản gia trị tội hẳn thông đồng với địch.

Hồ Thiết Hoa còn tỉnh trí chứ chưa đến đổi hôn mê, trố mắt hỏi:

-Không lẽ ... người biết trước ta là ai ?

Bình cô nương mỉm cười:

-Một con người có thính danh chấn động khắp giang hồ như Hồ đại hiệp còn ai không biết chứ ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Nhưng người ...

Bình cô nương chặn lời:

-Phu nhân thiếu trang chủ đoán thế nào người cũng đi tìm bốn vị cô nương đó, nên dặn ta lưu ý đề phòng. Ta nghĩ, giờ này là giờ điểm tâm, thế nào người cũng đến trừ phòng, truy ra manh mối. Trừ nơi đó ra, người không còn đến đâu nữa, bởi một khu trang viện mệnh mông như thế này, người còn biết tìm đâu trong thời gian kỷ lục và không gây nên sự chú ý của mọi người ?

Nàng mỉm cười rồi tiếp:

-Nếu không thế tại sao ta tin người quá dễ dàng chứ ? Đó cũng là một nhược điểm của nam nhân, cứ tưởng là nói một vài câu lừa gạt được nữ nhân ngay ! Thực ra thì nữ nhân lừa gạt nam nhân dễ hơn gấp mấy lần !

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

-Mình biết quá rõ cái đạo lý là thế, tại sao mình lại quá tin nàng ! Có lẽ tại mình tự tin cực độ !

oOo

Tiểu Phi cầm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công địch.

Mũi kiếm vốn khó nắm, cầm được cũng không vững chắc, xử dụng lại không phát huy đúng công lực.

Dùng chuôi kiếm công địch, dĩ nhiên không bằng mũi kiếm rồi.

Trên thế gian này, có lẽ từ nghìn xưa, chẳng có một ai cầm kiếm với tư thế đó, trừ ra có ý khinh miệt đối phương không xem đối phương ra cái quái gì.

Nhưng hiện tại, Tiểu Phi không thể có cái ý khinh miệt đối phương, bởi đối phương là những tay kiếm khách lừng danh khoảng thời gian mấy mươi năm về trước, bởi đối phương gồm những năm người, người nào cũng có thể lấy mạng chàng dễ dàng.

Hơn thế, ở đây chẳng phải một đối một, mà chàng phải đối phó với cả một thế trận, cả một đầu pháp liên thủ.

Ngoài ra, trận thế vừa phát động kiếm pháp của đối phương đã phát huy rồi, chỉ qua mấy chiêu đầu, chàng nghe mũi kiếm của địch phốt ngang hông làm rách soạt một đường tuy không sâu lắm.

Tuy vậy chàng không thay đổi tư thế cầm kiếm.

Tại sao ? Cái dụng ý của chàng không ai hiểu nổi, dĩ nhiên trừ chàng ra.

Ai ai cũng biết, chẳng khi nào Tiểu Phi làm một việc gì vô ích song trước sự tình này chẳng ai đoán ra cái ý của chàng.

Nhưng ai thừa công đâu hỏi chàng ? Dù có hỏi, chưa chắc gì chàng nói thật.

Và cũng không ai dư thời gian suy nghiệm, bởi chẳng phải lúc dùng trí xét đoán.

Ai ai cũng chuyên tâm thi triển kiếm pháp, cố giữ khỏi phân tâm thì còn ai hỏi gì về cái lối cầm kiếm quái dị của chàng !

Kiểm quang ngồi yên, xẹt vùn vụt, như những cái móng bạc dài có, ngắn có, thẳng có, uốn cầu vòng có.

Một phút giây, mỗi người có thể đánh ra hàng mười chiêu, mà toàn là nh74ng chiêu tuyệt độc. Chuyên tâm đối phó, sợ không đủ ứng biến, còn đầu ý trí suy nghĩ vẫn vơ ?

Tinh thần tập trung vào thanh kiếm, kiếm và tâm hợp nhất, có như thế, đường kiếm mới lợi hại.

Sáu thanh kiếm ngắn dài bất nhất, phát huy những chiêu bất đồng, nhưng sáu thanh hợp nhất, các chiêu hợp nhất, rồi tính, khí, thần và lực của sáu người cũng hợp nhất.

Trên thế gian này, còn ai ngăn chặn nổi cái áp lực hợp nhất đó ?

Kiểm quang tạo thành chiếc lưới bao quanh, chiếc lưới dần dần thu hẹp.

Trong màn lưới đó, Tiểu Phi như con cá.

Con cá mắc trong lưới rồi, làm sao thoát khỏi ?

Kiểm quang phủ kín, kiếm khí lại lạnh rợn, chịu cái lạnh của kiếm khí, cũng đủ mệt rồi, nói chi đến việc thoát khỏi màn lưới ?

Thần sắc của Liễu Vô My biến đổi luôn luôn, cho đến bây giờ, nàng mới điềm nhẹ một nụ cười.

Bởi nàng chắc chắn Tiểu Phi không thể xông phá nổi kiếm trận.

Bởi theo nàng nhận xét, kiếm trận này kín đáo hơn tất cả những kiếm trận đã có từ xưa đến nay.

Đến lão nhân tàn phế kia, sắp về lòng đất lạnh, cũng lộ vẻ khích động.

Kiểm khí từ trận thế phát ra, trận thế do lão sáng chế, như gieo vào người lão một nguồn sinh lực, giúp lão hồi dương sau nhiều năm tê liệt.

Bàn tay lão, ngày thường thay vì cử động chỉ rung rung thôi, rung mãi ngày này qua ngày khác, suốt tháng quanh năm, giờ đây chốc chốc lại vươn ra, thân hình nhú như muốn đứng lên, muốn nắm chuôi kiếm tham gia chiến dịch.

Ngồi yên một chỗ mà nhìn, tự nhiên lão phải ngửa ngày, không ngửa xác thịt, cũng ngửa tinh thần.

Trong khi đó, tại kiếm trận màn lưới thu hẹp dần dần.

Y phục của Tiểu Phi rách dần dần, kiếm khí đã rọc ngang, rọc dọc, y phục tã tả hơn y phục của một gã hành khất.

Chừng như từ lúc phát động trận thế, chàng không hoàn thủ một lần nào.

Cũng trong lúc đó một thanh y đồng tử đến tìm Liễu Vô My, thì thầm mấy câu bên tai nàng.

Nàng được báo tin, Hồ Thiết Hoa đã sa lưới rồi.

Cái tin đó làm cho Liễu Vô My thêm khoan khoái. Và nàng cười. Nụ cười bên cạnh kiếm trận, nụ cười trong khung cảnh nặng kiếm khí, có vẻ tàn khốc phi thường !

Bỗng ...

Kiểm khí ngưng đọng, kiểm quang ngưng đọng, bóng người ngưng đọng.

Tất cả đều ngưng đọng, như một bộ máy gồm nhiều bộ phận dừng lại khi cơ quan chánh dừng lại.

Kiểm quang ngưng đọng, sáu thanh kiếm hiện nguyên hình, sáu thanh kiếm gát chéo vào nhau, bên trên đầu Tiểu Phi.

Oai lực của kiếm trận đồn Tiểu Phi vào giác độ cuối cùng của tử cảnh.

Một thanh kiếm nếu nhích động trong lúc này là Tiểu Phi kể như hưu hỉ.

Hà huống, sáu thanh kiếm đang trong tư thế nhích động.

Dù chàng có thân pháp nhanh hơn tia sáng, cũng chẳng hy vọng thoát chết.

Dưới gầm trời này, không một ai tránh được dưới sáu thanh kiếm trong tư thế đó!

Bỗng một tiếng coong vang lên ngân dài.

Sáu thanh kiếm mất hẳn cái oai lực bức người sáu thân hình thừ ra như sáu tượng gỗ.

Lmv ngưng ngay nụ cười đáng lẽ còn nở rộng, nở đến bày răng, nở đến thành tiếng.

Nụ cười ngưng nở, vẻ tươi vui trên gương mặt nàng biến mất màu trắng nhợt hiện ra.

Tiểu Phi đã tiếp cận sát nách Lý Ngọc Hàm, một tay án nơi ngực hấn, tay kia kiềm cứng cổ tay cầm kiếm của hấn.

Thanh kiếm của Tiểu Phi đã rời tay chàng, chàng cầm cổ tay Lý Ngọc Hàm, chuyển hướng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm qua lão nhân có vẻ quắc thước với thân hình cao lớn.

Chàng dùng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm, chặn ngang thanh kiếm của lão nhân đó song vẫn do Lý Ngọc Hàm nắm chuôi, chàng chỉ nắm cổ tay hấn điều khiển.

Lão nhân ốm nhỏ, thấp vóc hai tay cầm hai thanh kiếm trái với lúc vào cuộc, lão chỉ có một thanh thôi.

Không rõ từ lúc nào, tại sao, thanh kiếm trong tay Tiểu Phi lại sang qua tay lão.

Kiểm trận kín đáo, lợi hại, do sáu thanh kiếm phối hợp mà thành.

Phải có đủ sáu thanh, trận thế mới linh động, trận thế mới có hồn.

Thiếu một thanh, guồng máy mất một bộ phận, không hoạt động được.

Thừa một thanh, guồng máy bị ngăn trở, không hoạt động được.

Năm lão nhân, thủ sáu thanh kiếm, cộng thêm một thanh của Lý Ngọc Hàm, thành bảy thanh.

Thế là thừa, thừa là cố ngăn trở, trận thế không hoạt động được dù Tiểu Phi tay không, dù chàng chẳng cần lợi dụng tư thế uy hiếp Lý Ngọc Hàm, trận thế không còn hiệu lực đối với chàng nữa.

Như vậy là kiếm trận bị phá vỡ.

Trận bị phá, nếu có một lão nhân nào tấn công, thì sự tấn công đó nằm trong khuôn khổ cá nhân, chứ không do chiến lược của trận thế.

Một lão nhân nào trong số, dù muốn tấn công, cũng chẳng làm sao thực hiện cái ý đó được.

Bởi cả sáu người, chưa đủ thắng nổi trước một Tiểu Phi, thì một người đơn độc xuất thủ làm gì ?

Giả như xuất thủ mà không đắc thủ, thì vừa mang tiếng tiền bối bức hiếp hậu sanh, lại vừa thẹn nhục thất bại.

Huống chi Tiểu Phi đang uy hiếp Lý Ngọc Hàm, nếu chàng xuất nội lực ấn mạnh vào ngực hắc, ngũ tạng của hắc sẽ bị đập tan mà chết lập tức.

Ai không sợ vỡ đồ vật nhà, khi muốn liệng cho chết một con chuột.

Năm lão nhân bất động.

Liễu Vô My nghe mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay.

Một lúc sau, Tiểu Phi nhìn qua lão nhân ốm nhỏ có vóc thấp, điểm một nụ cười thốt:

-Từ hai mươi trước, tại hạ từng ngưỡng mộ oai danh của Lăng lão tiền bối, tuyệt học Xuất Thủ Song Tuyệt Uyên Ương thần kiếm của tiền bối từ bao nhiêu năm qua vẫn giữ ngôi vị độc tôn trong thiên hạ võ lâm. Không ngờ hôm nay lại được tiếp xúc với tiền bối thực là một vinh hạnh rất lớn cho tại hạ !

Lão nhân hừ một tiếng, hỏi:

-Người đã sớm nhận ra lão phu ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vừa trông thấy năm vị tại hạ chỉ nhận ra được một, nhưng một đó chẳng phải là lão tiền bối !

Nói như thế, có nghĩa là thoát đầu chàng chưa nhận ra lão nhân mãi đến lúc kiếm trận phát động, chàng mới hiểu lão là ai.

Lão nhân thấp nhỏ đó lại hỏi:

-Người nhận ra ai trước tiên ?

Tiểu Phi hướng ánh mắt sang lão cầm thanh kiếm gỗ, thốt:

-Tại hạ thoát đầu nghĩ rằng, vị tiền bối cầm thanh kiếm gỗ kia là Ngọc Kiếm Tiêu Thạch, một bậc đại hiệp từng gieo khiếp đảm khắp sông hồ mấy mươi năm về trước.

Chàng nở nụ cười hòa dịu, tiếp:

-Thanh Ngọc kiếm của Tiêu đại hiệp là một vật chí báu trong võ lâm, mà Tiêu đại hiệp thì lại là một kiếm khách thượng đỉnh, trên giang hồ số người được liệt ngang hàng, đếm chẳng đủ đầu ngón bàn tay. Có lẽ đại hiệp sợ tại hạ nhìn vật mà nhận ra người, nên mới dùng thanh kiếm gỗ, đánh lạc hướng suy đoán của tại hạ !

Ngọc Kiếm Tiêu Thạch trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ tháo vuông vải bao mặt, đoạn thốt:

-Người nói đúng. Lão phu là Tiêu Thạch. Người đã biết lai lịch của lão phu hẳn cũng biết luôn mối liên quan giữa lão phu và Lý Quan Ngư. Điều đó lão phu không cần phải dẫn giải.

Tiêu Thạch có gương mặt trắng tròn, đôi mắt sáng phi thường, râu và tóc đều bạc.

Khoảng giữa đôi mày có mấy đường nhăn, chứng tỏ thuở thiếu thời từng trải qua lắm độ phong trần.

Mãi về sau mới phát phúc.

Tiểu Phi lại cười rồi tiếp:

-Tại hạ thừa hiểu, năm vị có liên quan mật thiết với Lý lão trang chủ, bởi đó, tại hạ nghĩ ra trong năm vị, thế nào cũng có Lăng Phi Các lão tiền bối, ngoại hiệu Song Kiếm Vô Địch, Lăng lão tiền bối có thân tình với Lý lão tiền bối, hẳn phải có mặt trong dịp này bên cạnh các vị khác. Bất quá trong nhất thời tại hạ chưa biết được vị nào là Lăng lão tiền bối !

Lăng Phi Các cau mày hỏi:

-Đến lúc nào, người mới nhận ra lão phu ?

Tiểu Phi đáp:

-Sau khi lão tiền bối xuất chiêu. Nhìn qua chiêu thức tại hạ nhận ra ngay.

Lăng Phi Các hừ một tiếng:

-Lão phu không xử dụng kiếm pháp của bốn môn người bằng vào đâu lại nhận ra người qua võ công ?

Tiểu Phi giải thích:

-Dù tiền bối xử dụng một kiếm pháp đặc biệt, song cái dấu vết quen thuộc vẫn còn, bởi bình sanh tiền bối chuyên dùng Uyên Ương kiếm, loại kiếm đi đôi mới phát huy đủ ảo diệu. Quen dùng song kiếm, bỗng nhiên lại dùng một thanh, thì dù sao cũng phải lúng túng phần nào ...

Chàng cười, rồi tiếp:

-Sự lúng túng của lão tiền bối, chẳng phải do nơi tay cầm kiếm mà nó hiện ra ở nơi tay không cầm kiếm. Đành rằng bàn tay không đó, tiền bối bắt quyết, nhưng lúc khẩn trương thay vì giữ vững ấn quyết tiền bối lại nắm chặt lại, như nắm một chuôi kiếm. Đó là một thói quen, bởi bàn tay đó từ mấy mươi năm qua, luôn luôn cầm kiếm bấy giờ để không, ấn tượng vẫn còn như thường.

Lăng Phi Các suy nghĩ một lúc lâu, đoạn hỏi:

-Bởi thế người nắm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công lão phu ? Người định ninh là vì thói quen, ta phải chụp chuôi kiếm đó, khi người chạm nó vào lòng bàn tay ta ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy đó, lão tiền bối. Và vô hình chung tiền bối chụp liền, trực giác cũng không phát hiện kịp, bởi thói quen lấn át cả mọi cảm giác.

Lăng Phi Các thở dài:

-Đúng như người vừa nói ! Lão phu nắm chuôi kiếm trong tay rồi vẫn chẳng biết tại sao thanh kiếm lại về tay, và cứ tưởng mình đang xử dụng song kiếm như ngày nào !

Tiểu Phi tiếp:

-Tuy nhiên, tiền bối cũng thừa hiểu là kiếm trận này mà cũng như tất cả mọi kiếm trận trong võ học, có một số kiếm nhất định, không thể thiếu, không thể thừa, dù chỉ thiếu một hoặc thừa một. Nếu thiếu hoặc thừa chỉ một thanh kiếm thôi, trận thế sẽ không linh động ăn khớp nữa, do đó tự nó vỡ tan, đối phương không cần phải xuất lực công phá.

Lăng Phi Các đang suy nghĩ về một việc gì đó, tâm tư trầm trọng, không nói gì thêm.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Nói là trận thế võ, bất quá phải nói như vậy thôi, sự thực thì thiếu một thanh kiếm hoặc thừa một thanh kiếm trận thế chỉ lộ phần nào sơ hở và với tài nghệ các vị sự sơ hở đó sẽ được sửa chữa dễ dàng nhanh chóng. Cho nên ...

Lão nhân cao lớn quát thước chận lời:

-Người bức hiếp Lý thế huynh, dồn bọn ta vào cái thế liệng chuột sợ bể đồ, bắt buộc phải dẹp kiếm trận ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tại hạ ở trong cái thế chẳng đáng dừng. Tuy nhiên, tại hạ không có lòng nào sát hại Lý huynh !

Đột nhiên, Liễu Vô My vọt mình tới, cao giọng hỏi:

-Đã thế sao người còn uy hiếp người ta ?

Nàng đã ra mặt chống đối rồi, không còn giữ lễ độ giả vờ nữa.

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Tại hạ buông tha Lý huynh, các vị có buông tha tại hạ chăng ?

Liễu Vô My nghiêng rằng:

-Chỉ cần người không làm gì hại đến chàng, ta đáp ứng ...

Lý Ngọc Hàm đang cúi gầm đầu nhận bại, lúc đó vọt ngẩng mặt lên, hét:

-Liễu muội không thể đáp ứng hẳn việc gì cả ! Liễu muội đừng quên ...

Liễu Vô My dậm chân:

-Khi nào tiểu muội lại quên ! Chỉ ... Lý ca ... Lý ca ...Tiểu muội làm sao để hẳn làm hại đến Lý ca ...

Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Ngu ca có làm sao cũng chẳng quan hệ gì. Dù ngu ca có chết cũng không buông tha hẳn được !

Liễu Vô My suýt bật khóc:

-Tiểu muội biết ! Lý ca vì tiểu muội mà không tiếc ...

Chợt Lý Ngọc Hàm hét lên một tiếng lớn.

Đồng thời gian hấn húc đầu vào ngực Tiểu Phi, phóng hai chân theo thế liên hoàn, vào dạ dưới của Tiểu Phi.

Đến Lăng Phi Các cũng biến sắc.

Bởi ai ai cũng hiểu là nếu Tiểu Phi ấn mạnh bàn tay, thì tâm mạch của Lý Ngọc Hàm phải đứt đoạn.

Và hấn chết trước khi đập trúng đối phương.

Hai tiếng binh binh vang lên. Đôi chân Lý Ngọc Hàm trúng đích.

Hấn loạn choạng lùi lại, thanh trong tay hấn bay lên cao.

Nhưng hấn không ngã.

Như vậy là hấn không việc gì. Như vậy là Tiểu Phi không xuất thủ. Và trái lại, chính Tiểu Phi ngã nhào.

Giết người để khỏi chết chàng không làm. Chàng không hạ thủ thà chịu hại.

Lý Ngọc Hàm lùi lại, Tiểu Phi ngã xuống, thanh kiếm bay lên.

Liễu Vô My nhún chân vút mình theo, chụp chuôi kiếm lộn người một vòng, từ bên trên chém xuống.

Dĩ nhiên nhất kiếm đó nhắm Tiểu Phi làm đích.

Bị hai cái đập, Tiểu Phi nghe toàn thân chấn động, mồ hôi đổ ra ướt mình mặt xanh dờn.

Trong tình thế đó, chàng làm sao tránh được phát kiếm thần tốc của Liễu Vô My?

Đột nhiên một tiếng coong vang lên ngân dài. Lửa bắn tứ phía.

Năm lão nhân cùng xuất thủ, sáu thanh kiếm cùng chớp. Sáu thanh kiếm kết thành một chiếc giá, ngăn chặn thanh kiếm của Liễu Vô My.

Thanh kiếm của nàng chạm phải giá kiếm đó, dội trở lại lên không nàng cũng bị chấn dội, lộn người một vòng đáp xuống.

Cánh tay cầm kiếm tê dại, nhưng thanh kiếm không vượt, nàng vẫn còn nắm chắc.

Nàng rung giọng hỏi:

-Tại sao ... tại sao các vị tiền bối cứu hấn ?

Tiêu Thạch cao giọng :

-hấn không ỡ giết chồng người, nên mới bị đập ngã như thế người lại nhân lúc hấn thất cơ vì tha chết cho chồng người, lại toan hạ sát hấn như vậy chẳng hóa ra nhà họ Lý tại đất Hồ Khâu này bất nhân bất nghĩa sao ?

Liễu Vô My cúi đầu, không nói gì được.

Lý Ngọc Hàm quỳ xuống, cúi thấp đầu trầm giọng thốt:

-Hấn nương tay tha chết, vãn bối biết ơn ! Ôn đó, vãn bối trọn đời ghi nhớ. Vô luận làm cách nào, để đáp ơn đó vãn bối không từ.

Tiêu Thạch hừ một tiếng:

-Chúng ta là người trong võ lâm, ân oán phải phân minh ! Đó là lẽ dĩ nhiên rồi !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ôn của hần, vẫn bối phải báo đáp. Nhưng ngày nay, vô luận như thế nào, vẫn bối cũng không thể buông tha hần !

Tiêu Thạch nạt:

-Người nói gì thế ?

Lý Ngọc Hàm cúi thấp đầu hơn một chút nữa, tiếp:

-Đối với vãn bối cái ơn tha chết dù nặng, vẫn không nặng bằng ơn sinh thành. Ngày nay, nếu vì tình riêng vãn bối buông tha hần, thì gia phụ lại ôm hận suốt đời. Trong hai đường hiếu và nghĩa vãn bối chọn hiếu bỏ nghĩa. Và chắc ác v ị không nỡ nào cưỡng bách ăn bối làm người bất hiếu !

Tiêu Thạch trầm ngâm lâu lắm, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Lý Quan Ngư.

Gương mặt mất sắc, như da cây khô của lão nhân họ Lý, lúc đó ửng đỏ lên. Vành môi của lão rung rung, đôi mắt cũng ngời niềm bi phần.

Một ngọn lửa thiêng đang nung nấu nơi lão, giúp lão hồi sinh để chứng kiến sự tình, một sự tình lão chờ đợi kết thúc từ nhiều năm trước.

Tiêu Thạch thở dài.

Đảo ánh mắt nhìn quanh đồng đạo, lão hỏi:

-Các vị nghĩ sao ?

Bốn vị kia lộ vẻ hết sức khó khăn.

Không một ai đáp liền câu hỏi đó.

Lý Ngọc Hàm nhìn qua từng vị, tiếp:

-Vãn bối biết rõ, các vị là những bậc đại anh hùng, có oai vọng lớn, thân phận cao, không bao giờ lợi dụng cái nguy của người hạ độc sát hại người. Song vì chỗ giao tình ngày trước, chắc các vị không ỡ để gia phụ thống khổ ngay trước mắt các vị !

Hần ngẩng đầu lên, cao giọng hơn :

-Bảy năm qua, gia phụ khổ luyện kiếm trận này, rồi luyện luôn kiếm khí, trong một phút không thận trọng phải lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Từ đó, sống cũng như chết, thà chết còn sướng hơn sống. Người cố gắng sống để chờ đợi có ngày nay, các vị nỡ nào ...

Tiêu Thạch hét lên:

-Thôi đi, người không cần phải nói nữa. Bây giờ, ta hỏi người một câu, ta giết Lưu Hương rồi gia gia người có lợi gì ?

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Thực ra vãn bối không hiểu được nguyên nhân nào khiến gia phụ quyết lấy mạng sống của hần. Vãn bối là con, bốn phận làm con phải tuân lệnh cha, giả như các vị còn nghĩ đến chỗ giao tình với gia phụ ngày nào, thì ...

Tiêu Thạch chặn lời:

-Người khỏi phải đề tỉnh ta, Lý Quan Ngư đối với ta rất tốt. Thà ta phụ thiên hạ, chứ không thể phụ gia gia người !

Lão rút thanh kiếm về.

Giá kiếm gồm sáu thanh do năm người gát chéo, đã mất đi một thanh rồi.

Lão hỏi các vị kia:

-Ý lão phu đã quyết, còn các vị nghĩ như thế nào ?

Lão nhân có thân vóc cao lớn, thở dài một tiếng:

-Lão Thạch đã quyết định như vậy, lão phu còn nói gì hơn !

Lăng Phi Các tiếp nối:

-Lão phu đối với Lý Quan Ngư kể như chí thân rồi. Cái cảnh của lão phu lại càng khó xử hơn các vị nhiều ! Cho nên ... cho nên ...

Bỗng lão quay mình, đoạn buông luôn:

-Ngày nay, vô luận các vị giết hay tha Lưu Hương, lão phu cảm như không hay biết. Các vị cứ xem là không có mặt lão phu !

Ba người lên tiếng bốn thanh kiếm được thu hồi.

Lão nhân có hình dáng thông thường, trầm mặc từ lúc đầu, bây giờ mới thốt:

-Lão phu đồng thái độ với Lăng Phi Các !

Chừng như lão ta không thích nói nhiều. Nói mấy tiếng đó rồi, lão quay mình bước ra.

Năm thanh kiếm được thu hồi.

Giá kiếm không còn nữa, bởi hiện tại chỉ thừa lại một thanh, một thanh kiếm không tạo thành giá kiếm, cũng như một cội cây không thể tạo thành rừng.

Không thành rừng, chim không nơi đậu.

Không thành giá kiếm, Tiểu Phi mất sự chở che.

Còn lại một lão nhân cao lớn. Lão nắm chắc chuôi kiếm, song mũi kiếm rung rung.

Tiêu Thạch cau mày:

-Lão phu biết, Lý Quan Ngư đối với các hạ giao tình thâm hậu hơn tất cả. Tại sao các hạ không nói gì ?

Lão nhân cao lớn thở dài:

-Lý Quan Ngư đối với lão phu có cái ơn cứu mạng, nếu sự tình chỉ liên quan riêng một tại hạ, thì cá nhân này có kể gì ! Dù lão phu xuống tay hạ sát Lưu Hương, điều đó rất dễ làm. Rất tiếc ...

Tiêu Thạch trầm giọng:

-Rất tiếc làm sao ?

Lão nhân đáp:

-Lão Thạch cũng hiểu, trong hiện tại, một lời nói, một hành động của lão phu, có ảnh hưởng đến mấy ngàn người trên Võ Đang Sơn. Lão phu làm sao ... làm sao ...

Tiêu Thạch cao giọng:

-Thì ra các hạ cố kỵ vì thân phận một đại hộ pháp trong phái Võ Đang ! Nếu ngày trước, Lý Quan Ngư không cứu các hạ, các hạ còn sống được đến ngày nay chẳng ? Tại sao các hạ không thể từ khước chức vị hộ pháp chứ ?

Lão nhân là vị đệ nhất hộ pháp trong phái Võ Đang, đạo hiệu là Thiết Sơn.

Biết được điều đó, Tiểu Phi thở dài.

Tiêu Thạch tiếp:

-Các hạ nên hiểu ngày nay, lão phu đáp ơn Lý Quan Ngư, thì vĩnh viễn lão phu không còn ước thúc đệ tử Ngọc Kiếm môn nữa rồi ! Sau cái việc này, lão phu tìm đến rừng sâu, núi cao, quy ẩn, không hề chường mặt với người đời nữa, nếu các hạ đồng ý, chúng ta sẽ kết hợp với nhau !

Thiết Sơn đạo trưởng biến sắc mặt, hơi thở dồn dập. Mồ hôi lạnh đổ ướt đầu.

Tiểu Phi bỗng điểm một nụ cười:

-Đạo trưởng không phải khó nghĩ ! Đạo trưởng có thể làm như các vị tiền bối kia ! hạ sát tại hạ, cho trọn nợ tình. Bởi, có nhiều cách dẫn giải đạo nghĩa giang hồ, dẫn giải thế nào cho hợp lý là được. Bởi đạo nghĩa giang hồ không có quy cũ thước ngọc khuôn vàng, mà mọi người phải noi theo chiều duy nhất. Ngày nay, đạo trưởng hạ sát tại hạ trên giang hồ không ai có thể buộc tội đạo trưởng bất nghĩa bất nhân. Trái lại, hào kiệt võ lâm còn ca ngợi đạo trưởng ân oán phân minh. Thọ ơn, đáp ơn, là việc mà đại trượng phu phải làm, nên làm. Nếu đạo trưởng buông tha tại hạ, thì chẳng hóa ra đạo trưởng không xứng đáng làm người sao ?

Thiết Sơn đạo trưởng dậm chân.

Bỗng lão đưa cao tay tả, chặt xuống vai hữu.

Một tiếng rắc vang lên.

Cánh tay hữu gãy lìa.

-----oOo-----